

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **K. B.**
bytem PX
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě na přezkum rozhodnutí – přestupek ze dne 13. 3. 2025, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Vsetín, Odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 12. 2024, poř. č. X, sp. zn. X, jenž nabylo právní moci 25. 3. 2025, uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X zapsaný v registru silničních vozidel dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič dne 19. 3. 2024 v 19:46 hod. na pozemní komunikaci v obci Ústí, na silnici I/57 v úseku 130,7 km až 130,4 km ve směru jízdy na obec Vsetín řídil uvedené vozidlo, se kterým překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) stanovenou zákonem o silničním provozu, kdy v měřeném úseku byla automatickým technickým prostředkem (stacionární radar) bez obsluhy naměřena rychlost vozidla 84 km/h po odečtu tolerance 3 km/h. Žalobce porušil

§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a jeho jednání bylo kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 5 500 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil v části výroku I. o vině, a to pouze ve vztahu k vymezení způsobu měření rychlosti, a to místo okamžité rychlosti na rychlost průměrnou. Ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Argumentace stran

3. Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla (žalobcem), které tak bylo zahájeno nezákonně. Nebyla splněna ani jedna z podmínek § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, nedošlo totiž k situaci, kdy by správní orgán I. stupně nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a nedošlo ani k situaci, kdy by řízení o přestupku bylo zastaveno. Správní orgán I. stupně naopak vyhotovil oznámení o zahájení řízení o přestupku řidiče, čímž prokázal, že zjistil dostatek skutečností pro zahájení řízení proti řidiči (toto řízení se snažil zahájit doručením oznámení o zahájení řízení). Řízení proti řidiči však nebylo zastaveno. Správní orgán I. stupně přistoupil k potrestání provozovatele vozidla v situaci, kdy současně identifikoval řidiče a zahájil proti němu řízení, nebo se o to minimálně pokusil. Skutečnost, že se nepodařilo doručit předvolání k ústnímu jednání, nezakládá důvod pro aplikaci režimu odpovědnosti provozovatele podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ale představuje pouhou procesní komplikaci v řízení proti řidiči, která však není důvodem k potrestání provozovatele vozidla. Zároveň je dle žalobce nejisté, co mínil správní orgán I. stupně tím, že zaslání oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo bezvýsledné. Z rozhodnutí není zřejmé, proč bylo doručení bezvýsledné, zda nebylo možné ani dovodit fikci doručení proto, že by nebylo možné zanechat v poštovní schránce poučení, nebo zda byla dána jiná překážka. Rozhodnutí tak není v této části dostatečně odůvodněno.
4. Dále žalobce namítal, že rychloměr je umístěn v úseku silnice, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena místní úpravou na 70 km/h. Žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení předvolat řidiče k ústnímu jednání, aby mohl existenci dopravní značky dosvědčit. Žalovaný však vyšel z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“), které uvedlo, že „v uvedeném místě není umístěna dopravní značka B20a (70 km/h)“. Žalobce považuje způsob vypořádání své námitky za zcela nedostatečný, ŘSD totiž není relevantním subjektem, který by se mohl k dopravnímu značení vyjadřovat. Dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu rozhoduje o stanovení místní úpravy na silnici I. třídy krajský úřad. Žalovaný založil své rozhodnutí na vyjádření úřadu, který není ke zjišťované skutečnosti relevantní, neboť není úřadem, který by o umístění dopravního značení rozhodoval. Navíc samotná odpověď není zcela relevantní ke zjišťované skutečnosti, protože se omezuje na tvrzení, že dopravní značka není umístěna v „uvedeném místě“, tj. v úseku silnice I/57 130,7 km až 130,4 km. To však nevylučuje, že dopravní značka je umístěna před tímto úsekem silnice, avšak má působnost v tomto úseku. Žalovaný nebyl povinen provést právě žalobcem navržený důkaz, avšak pokud jej neprovedl, byl povinen tvrzení žalobce vyvrátit na základě důkazů jiných. Důkaz vyjádřením ŘSD však není relevantní, protože ŘSD úpravu rychlosti na silnici I. třídy nestanoví. Námitka spočívající v odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti tak nebyla vyvrácena.

5. Konečně žalobce namítal vadu rozhodnutí v tom, že nebyla splněna podmínka měření dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Žalobce na tuto vadu upozornil v průběhu správního řízení, žalovaný ji vypořádal odkazem na webovou stránku založenou ve spise, vytvořenou dne 8. 12. 2017, změněnou dne 11. 12. 2023. Na této webové stránce je vskutku úsek „Ústí, silnice I/57, mezi 130,4-130,7 km“ uveden, avšak v jiném kontextu, než tvrdí žalovaný. Na webové stránce je uvedeno, že jmenuje „Místa určená Policií České republiky k automatizovanému úsekovému měření rychlosti a měření okamžité rychlosti vozidel Městskou policií Vsetín“. Návštěvník stránky je tak dle žalobce informován pouze o tom, že policie dala souhlas (dle § 79a zákona o silničním provozu) s měřením v tomto úseku. Nejedná se však o informaci, že automatický prostředek pořizující záznam byl fakticky zřízen. Dle žalobce rozhodne-li se městská policie o tom, že bude v určitém úseku měřit rychlost, nejprve si vyžádá souhlas policie s měřením v tomto úseku a teprve následně, obdrží-li povolení k měření, postaví rychloměr. Opačný přístup by byl dle žalobce nejen nelogický, ale rovněž v rozporu s péčí řádného hospodáře. Zajištění souhlasu od policie (určení místa měření) tak musí být logicky krokem, který předchází samotnému zřízení stálého technického systému. V tomto případě tak byla veřejnost informována právě jen o tomto prvním kroku. Na základě poskytnuté informace sice bylo možné předpokládat, že v budoucnu takový systém zřízen bude, informace o tom, že již zřízen byl, však zveřejněna nebyla. Právě tato informace je však vyžadována ustanovením § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že správní orgán I. stupně se pokusil doručit na obě žalobcem uvedené adresy tvrzeného řidiče i přes to, že žalobce nijak nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně o doplnění data narození sdělené osoby. Ani jeden z doručovacích pokusů nebyl úspěšný, zásilka ze Slovenska i ČR se vrátila z důvodu, že adresát je neznámý. Správní orgán I. stupně se pokusil dalším šetřením i za součinnosti Policie ČR vyhledat adresu sdělené osoby, ovšem neúspěšně. Vzhledem k tomu, že sdělený řidič není českým státním příslušníkem, nebylo možné aplikovat fikci doručení na adresu v Praze, kterou se navíc ani nepodařilo verifikovat jako faktickou adresu. V případě doručování do ciziny se pak fikce uplatňuje v případě dle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy pouze v případě, že je osobě doručována výzva dle odst. 1 téhož ustanovení, nikoliv tedy v případě oznámení o zahájení řízení. V nyní projednávané věci za situace, kdy žádná ze zásilek nebyla sdělenému řidiči doručena, a to ani na fikci, tak nelze uzavřít, že by bylo se sděleným řidičem zahájeno řízení o přestupku, které by následně bylo nutné zastavovat. Proto správní orgán I. stupně věc usnesením odložil dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), jelikož se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě. Skutečnost, že žalobce označil za řidiče osobu, která je nekontaktní a nepřebírá zásilky, nemůže jít k tíži správních orgánů. K rozporovanému vyjádření ŘSD žalovaný uvedl, že mu není zcela jasné, o co by bylo věrohodnější vyjádření řidiče, který měl daným místem projíždět. Ani případné tvrzení řidiče o existenci jiného dopravního značení by však bez dalšího nemohlo vyvrátit závěr o úpravě dovolené rychlosti za situace, kdy tato skutečnost je navíc podpořena vyjádřením ŘSD jako relevantního orgánu. Skutečnost, že v daném místě je povolena nejvyšší rychlost 50 km/h pak dokládá rovněž výňatek z webu Městské policie Vsetín informující o automatizovaném měření rychlosti, kde je zároveň uvedeno, že nejvyšší dovolená rychlost

v tam uvedených místech je 50 km/h. Dle žalovaného je současně chybná argumentace žalobce dovozující, že z uvedeného webu vyplývá pouze záměr instalace radaru, jelikož kromě výslovného obsahu dotčeného výňatku je třeba poukázat na to, že by bylo nelogické informovat veřejnost „jen tak“, že možná někdy v budoucnu si budou muset na vymezených místech dávat pozor.

III. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

K podmínkám § 125f zákona o silničním provozu

8. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle odst. 5 písm. a) téhož ustanovení *„obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“*
9. Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky citovaného ustanovení pro postih provozovatele vozidla, tedy rozporuje, že správní orgány v posuzované věci *„učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“*. Krajský soud s žalobcem nesouhlasí.
10. K otázce hodnocení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku se v podobných případech opakovaně vyjadřoval NSS. Zákon vychází ze zásady subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče (rozsudky NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2 As 7/2016-30).
11. V případě, že provozovatel vozidla správnímu orgánu poskytne dostatečné množství identifikačních údajů ohledně osoby, která dle provozovatele v době spáchání přestupku vozidlo řídila, musí správní orgán zásadně podniknout nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle skutkových okolností věci. Je však třeba žalobci zdůraznit, že samotným označením řidiče ze strany provozovatele vozidla nejsou naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči. Je proto zásadně nezbytné tuto osobu předvolat k podání vysvětlení, v rámci kterého by mohla být mj. blíže objasněna totožnost řidiče (např. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 As 300/2020-45).
12. Judikatura NSS dále dovodila, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče

provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele, např. označenému řidiči se nedaří doručovat (též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

13. Judikatura NSS se navíc již opakovaně zabývala situacemi nekontaktních zahraničních řidičů, v kterýchžto případech vyhodnotila zaslání jediného předvolání jako dostatečné (rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015–31, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36).
14. Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobce v návaznosti na výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu správnímu orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo řídil jeho kamarád M. P., ke kterému uvedl jeho trvalou adresu: X; faktickou adresu: X a email: X. Na závěr žalobce uvedl, nechť ho správní orgán v případě potřeby doplnění kontaktuje. Správní orgán I. stupně nejprve zaslal žalobci výzvu k doplnění data narození sděleného řidiče (doručena dne 17. 5. 2024), na kterou však žalobce nereagoval. Následně se správní orgán I. stupně pokusil doručit oznámení o zahájení řízení, jehož součástí bylo předvolání k ústnímu jednání na den 3. 7. 2024 sdělenému řidiči i bez data narození, a to na obě adresy uvedené žalobcem. Obě zásilky se však správnímu orgánu I. stupně vrátily s tím, že adresát je na uvedených adresách neznámý. Správní orgán I. stupně v reakci na to požádal oddělení evidence obyvatel o provedení lustrace tvrzeného faktického bydliště sděleného řidiče v evidenci obyvatel, přičemž dle této lustrace se na adrese Větrušická 1, Praha daná osoba nevyskytuje. Správní orgán I. stupně rovněž požádal Policii ČR, Odbor cizinecké policie o sdělení, zda jsou u osoby sděleného řidiče známy nějaké další informace o pobytu na území ČR. K této žádosti policejní orgán poskytl informace k osobě M. P., nar. X s tím, že současné místo pobytu není známo za současného upozornění, že se nemusí jednat o osobu hledanou správním orgánem. Správní orgán I. stupně následně provedl lustraci v registru obyvatel k osobě M. P., datum narození X, avšak žádná adresa místa pobytu ani doručovací adresa nebyla zjištěna. Správní orgán I. stupně následně věc dle § 76 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona odložil, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, jelikož správnímu orgánu se ani jiným způsobem nepodařilo zjistit, která určitá osoba skutečně v daném případ vozidlo řídila. Následně rozhodl příkazem ze dne 5. 8. 2024 o spáchání výše uvedeného přestupku žalobcem jako provozovatelem vozidla.
15. Konstrukce § 125f zákona o silničním provozu obecně předpokládá, že nezaplatí-li provozovatel vozidla určenou částku nebo nezaplatí-li včas, pokračuje správní orgán v šetření přestupku řidiče. V takovém případě provozovatel vozidla může, ale nemusí, (písemně) sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, pachatele přestupku, což se považuje za podání vysvětlení podle § 137 SŘ. Údaji umožňující identifikaci osoby se pak s odkazem na § 18 odst. 2 správního řádu rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Za tímto účelem přitom byl žalobce k uvedení mj. data narození řidiče výslovně správním orgánem I. stupně vyzván.
16. Žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně pouze omezené informace k identifikaci tvrzeného přestupce, tedy jméno, příjmení a adresu trvalou a faktickou. Správní orgán I. stupně pak i přes absenci data narození provedl pokus o doručení dané osobě oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, ani jednu ze zásilek se však nepodařilo doručit. Jiné indicie ke ztotožnění označeného řidiče přitom ze správního spisu nevyplývají. Obtíže pramenící z pasivity domnělého řidiče sice není možné bez dalšího přičítat žalobci, avšak stejně tak nelze přesouvat odpovědnost za zjištění pachatele

přestupku na správní orgán za situace, kdy jsou mu poskytnuty pouze omezené údaje o osobě tvrzeného přestupce. Zde lze odkázat na rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, a z 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, body 18 a 21. Z nich vyplývá, že přestupek provozovatele vozidla byl zákonodárcem záměrně konstruován tak, aby byla usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Je sice právem provozovatele vozidla zůstat i v reakci na výzvu správního orgánu pasivní, nicméně důsledky takové vlastní pasivity nemůže úspěšně přičítat k tíži správního orgánu. Je tak věcí provozovatele vozidla, aby správním orgánům aktivně sdělil totožnost řidiče (např. rozsudek NSS z 22. 12. 2016, č. j. 4 As 234/2016-20).

17. S ohledem na absenci nezbytného identifikačního údaje v podobě data narození označeného přestupce, přestože dle žalobce mělo jít o jeho kamaráda a nadto sám správní orgán vyzval, nechť se na něj v případě potřeby obrátí, pak nebylo v reálných možnostech správního orgánu I. stupně, aby pro dostání požadavku nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku využil jiné zákonem předpokládané prostředky jako například předvedení, pořádkovou pokutu či provedení úspěšné lustrace v centrální evidenci obyvatel (k tomu a contrario např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2024, č. j. 32 A 1/2022-25).
18. Absence data narození v označení tvrzeného řidiče sice nezavazuje správní orgán povinnosti pokusit se jej ztotožnit jiným způsobem (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2024, č. j. 4 As 293/2023-21), správní orgán I. stupně tak však postupoval. Právě za tímto účelem správní orgán I. stupně totiž vyzval žalobce k doplnění data narození a následně se pokusil sdělenému řidiči doručit oznámení o zahájení řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání. Tímto způsobem a za předpokladu, že by se tvrzený řidič dostavil k ústnímu jednání, bylo možno jej ztotožnit a ověřit sdělené údaje. K tomu však nedošlo, jelikož se označenému řidiči nepodařilo doručit na žádnou ze sdělených adres.
19. V této souvislosti dále krajský soud souhlasně odkazuje také na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, ve kterém se podává, že „*po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. (...) Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.*“ Ačkoliv se citované rozhodnutí lišilo tím, že posuzovalo sdělení nesprávných informací o totožnosti osoby, jsou dle názoru soudu jeho závěry plně použitelné i na případy nedostatečně sdělených informací o tvrzeném řidiči.
20. Krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně vyvinul dostatečnou snahu zjistit totožnost řidiče vozidla. Ve shodě s žalovaným má i soud za to, že údaje o totožnosti se rozumí jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu. Bez těchto údajů není řidič dostatečně identifikován. Datum narození je údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel. Bez provedené lustrace v evidenci obyvatel

nelze ani ověřit, že se vůbec jedná o existující osobu, a nikoliv o smyšlené osobní údaje. Bez ztotožnění uvedené osoby pak nelze využít dalších procesních prostředků, které měl správní orgán I. stupně k dispozici (např. předvedení atd.). Dle názoru soudu ve shodě s výše citovanou judikaturou NSS po správních orgánech nelze vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Jiné indicie přitom žalobkyně správním orgánům neposkytla.

21. Jelikož tak nebyla jednoznačně určena totožnost označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupku, postupoval správní orgán I. stupně správně, když věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Tvrzení žalobce o tom, že správní orgán I. stupně zjistil dostatek skutečností pro zahájení řízení proti řidiči je vzhledem k výše uvedenému nepravdivé. Správní orgán I. stupně sice vyhotovil oznámení o zahájení řízení, přestože vhodnějším postupem se v dané situaci jevílo vyhotovení výzvy k podání vysvětlení, avšak vedení řízení proti sdělenému řidiči by bylo možné pouze za situace, že by se zahájení řízení podařilo řidiči doručit, tento by se dostavil k ústnímu jednání, u kterého by jej správní orgán I. stupně dokázal ztotožnit. K tomu však nedošlo. Žalobce mohl zabránit zahájení tohoto řízení, pokud by správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, či na další výzvu k doplnění potřebných údajů sdělil datum narození tvrzeného řidiče, či jiné informace vedoucí k jeho ztotožnění jako osoby, která se dopustila předmětných jednání v době spáchání přestupků.
22. Skutečnost, že se sdělenému řidiči nepodařilo doručit oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, sama o sobě nebyla důvodem k potrestání žalobce jakožto provozovatele vozidla, jak žalobce tvrdí. Důvodem k postihu žalobce jakožto provozovatele vozidla byla nemožnost ztotožnění (tedy slovy zákona zjištění) sděleného řidiče, jak bylo výše podrobně vysvětleno. Absence doručení oznámení o zahájení řízení pak v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu měla za následek to, že k zahájení správního řízení nedošlo, jak správně konstatoval žalovaný, a proto nebylo co zastavovat. Správní orgán I. stupně tak postupoval správně, pakliže věc dle § 76 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona odložil.
23. Pokud pak jde o žalobcovu výtku, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno v části, že doručení sdělenému řidiči bylo bezvýsledné, soud tento názor žalobce nesdílí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč bylo doručování bezvýsledné, kdy na str. 5 uvedl, že obě zásilky se vrátily z důvodu “adresát neznámý”. Soud však nesdílí ani žalobcův předpoklad, že by výsledek doručování měl být v rozhodnutí správního orgánu v nyní projednávaném případě nějak více odůvodňován. Podstatný je závěr, že se doručit nepodařilo. Již z toho jasně plyne, že se nepodařilo doručit v souladu se zákonem stanovenými podmínkami. Důvod, proč nebylo možné doručit na tzv. fikci, je z toho implicitně jasně seznatelný, a sice protože zkrátka nebyly splněny podmínky § 20 správního řádu. Otázka, proč např. nebylo možné v místě zanechat adresátovi poučení, je zcela zcestná. Jednak jde naprosto nad rámec požadavku na odůvodnění správního rozhodnutí, jednak z důvodu “adresát neznámý” je více než zřejmé, že na dotčené adrese nemá takový adresát ani označenou schránku. Celá tato žalobní námitka je vzhledem ke všemu uvedenému nedůvodná.

K námitce o nejvyšší dovolené rychlosti 70 km/h

24. V rámci vypořádání této žalobní námitky je na úvod nutné opravit žalobce v jeho pojetí rozvržení důkazního břemene. Žalobce tvrdil a tvrdí, že v dotčeném místě platí nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, pak však nese důkazní břemeno k prokázání tohoto svého tvrzení, přičemž návrh na výslech tvrzeného řidiče je v tomto směru zcela nedostatečný a nezpůsobilý k prokázání tvrzené skutečnosti za situace, kdy se řidiče nepodařilo ztotožnit ani zkontaktovat (částečně v důsledku jednání žalobce, který na výzvu správního orgánu I. stupně nesdělil datum narození tvrzeného řidiče). Ani v žalobě žalobce nepřinesl žádný důkazní návrh k prokázání této jím tvrzené skutečnosti.
25. Správní orgány se přitom tímto tvrzením žalobce zabývaly. Správní orgán I. stupně opatřil žalobcem rozporované vyjádření ŘSD, které, jak soud ověřil ze správního spisu, sdělilo, že v uvedeném místě (silnice I/57 v obci Ústí, úsek 130,7 km až 130,4 km, ve směru jízdy na obec Vsetín) není a nebyla umístěna trvalá/přechodná dopravní značka B20a (70 km/h). Námitku, že je toto sdělení nezpůsobilé vyvrátit námitku žalobce i proto, že z něj není jasné, jestli se předmětná dopravní značka nenachází již před uvedeným úsekem, avšak s platností pro uvedený úsek, soud odmítá jako ničím nepodloženou spekulaci.
26. K podstatě námitky pak soud uvádí, že ve shodě se správními orgány na rozdíl od žalobce považuje sdělení ŘSD jako relevantní podklad způsobilý k vyvrácení námitky žalobce o odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce se opíral o § 77 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, ze kterého dovozoval, že jediným příslušným orgánem k vyjádření se k dotčené otázce byl krajský úřad. S touto interpretací však soud nesouhlasí, neboť z uvedeného ustanovení vyplývá pouze to, že krajský úřad stanoví místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích na silnici I. třídy. Uvedené ustanovení tak krajskému úřadu svěřuje pravomoc určit odlišnou místní a přechodnou úpravu provozu oproti obecně platné úpravě dle zákona o silničním provozu, tedy zjednodušeně řečeno nastavit jiná než obecně platná pravidla. Skutečnost, že by zároveň jedině krajský úřad byl příslušný ke sdělování informací o tom, jaká pravidla na konkrétním úseku silnice I. třídy platí, však z tohoto ustanovení dle přesvědčení soudu vyčíst nelze.
27. Pro věc podstatné je, že dle § 9a odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, je ŘSD správcem dálnic a silnic I. třídy. Krajský soud pak nemá pochybnosti o tom, že z pozice správce dotčené silnice I. třídy bylo ŘSD způsobilé se k úpravě provozu na pozemních komunikacích v dotčeném úseku vyjádřit. Skutečnost, že v dotčeném místě platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, tak byla ze strany správního orgánu I. stupně prokázána jednak výňatkem webových stránek Městské policie Vsetín, jak bude uvedeno následně, jednak sdělením ŘSD, a bylo pak na žalobci, aby tyto důkazy relevantním způsobem zpochybnil a prokázal své tvrzení, což se však nestalo. Rovněž tuto námitku proto soud hodnotí jako nedůvodnou.

K podmínce § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

28. Žalobce dále namítal nesplnění podmínky § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, dle kterého *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
29. Jak krajský soud ověřil, součástí správního spisu je výňatek z webových stránek Městské policie Vsetín vytvořený dne 8. 12. 2017 a změněný dne 11. 12. 2023 nazvaný jako Automatizované měření rychlosti s textem: Místa určená Policií České republiky k automatizovanému úsekovému měření rychlosti a měření okamžité rychlosti vozidel

Městskou policií Vsetín: Nejvyšší povolená rychlost ve všech místech měření je 50 km.h⁻¹. Následuje výčet míst měření okamžité rychlosti vozidel a míst úsekového měření rychlosti vozidel, přičemž v obou těchto výčtech je uvedeno místo Ústí, silnice I/57. Ve výčtu míst měření okamžité rychlosti je uveden 130,7 km, v místě úsekového měření je pak uveden úsek mezi 130,4 – 130,7 km.

30. Z textu výše citovaného ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vyplývá toliko povinnost vhodným způsobem uveřejnit zřízení stálých automatických technických systémů. Skutečnost, že takovým vhodným uveřejněním může být právě i zveřejnění na webových stránkách, již byla ze strany NSS potvrzena (viz rozsudek ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42). Ostatně to ani není žalobcem namítáno.
31. Jak NSS uvedl v posledně uvedeném rozsudku, „[ú]čelem informační povinnosti vymezené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na místě přístupném veřejnosti, které je monitorováno.“ Tento účel byl dle názoru krajského soudu v nyní projednávané věci splněn, přičemž argumentaci žalobce je nutno označit za pouhé slovíčkaření jdoucí proti smyslu zákona. Pakliže zákon nestanoví povinnost informovat veřejnost o udělení souhlasu ze strany Policie ČR dle § 79a zákona o silničním provozu, nýbrž jen a pouze o zřízení stálého automatického systému k pořizování záznamů dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (v souladu s výše uvedeným účelem zveřejnění), nedává výklad vymyšlený žalobcem žádného smyslu. Bylo by nanejvýš nelogické, aby podstatou sdělení dotčeného výňatku z internetových stránek Městské policie Vsetín byl toliko prvotní záměr na tam uvedená místa radar instalovat. Krajský soud se naopak shoduje se správními orgány, že podstatou sdělení je právě splnění povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, tedy informování veřejnosti o místech, kde dochází k monitorování veřejnosti. Tuto námitku rovněž hodnotí soud jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. ledna 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně